

Festejar junts un dia el do de la comunió plena

Romà Casanova, bisbe de Vic

Després de les festes nadalenques, en què Jesús s'ha manifestat davant tot el món com a llum de la llum, els fidels som convidats a celebrar l'Octavari de Pregària per la Unitat dels Cristians, del 18 al 25 de gener. El poble de Déu que peregrina per aquest món adreça la seva oració al Senyor amb la ferma esperança que un dia podrem festejar junts el do de la comunió plena. Atès que Jesús mateix ho va demanar al Pare en la seva pregària sacerdotal: *Que tots siguin u* (Jn 17,21), la nostra petició per la unitat dels cristians ha de ser curulla de confiança. El que als nostres ulls sembla difícil, el Senyor és capaç de fer-ho, perquè *per a Déu res no li és impossible* (Lc 1,37).

En un món fracturat i polaritzat, els seguidors de Jesucrist hem de donar el testimoni que podem pregar junts, de treballar per la justícia i la pau, de ser defensors fermes de la dignitat de la vida humana.

La unitat dels cristians és quelcom que pertoca a tot cristià. No podem pensar que això pertany a altres. La pregària per la comunitat plena de totes les Esglésies i comunitats cristianes és un deure de tothom, personalment i comunitàriament. Ho és ara com sempre; però, si pot ser, encara més en aquests moments en què en els nostres pobles i ciutats hi ha una presència creixent de fidels d'altres confessions que no són la catòlica. La vinguda de gent de l'Europa Oriental fa presents comunitats ortodoxes de diferents països, i l'arribada d'africans i americans ha aportat comunitats protestants diverses. No solament s'esdevé en els pobles, fins

i tot en les nostres llars, per motius diversos: els qui tenen cura dels nostres ancians i els qui per motiu de matrimoni s'incorporen a les famílies d'aquí. En menys paraules: la diversitat de confessions cristianes no és una cosa llunyana, sinó que resulta ben present entre nosaltres.

Per aquesta raó, el neguit fet pregària per la unitat dels cristians ens ha de dur a establir ponts de relació entre uns i altres, diversos en les confessions però amb la mateixa fe en Crist, Fill de Déu i germà nostre. A més, en un món fracturat i polaritzat, els seguidors de Jesucrist hem de donar el testimoni que, malgrat les diferències que pugui haver-hi entre nosaltres, no hem de perdre la capacitat de trobar-nos, de compartir, de pregar junts, de treballar per la justícia i la pau, de ser defensors fermes de la dignitat de la vida humana en totes les seves fases. No oblidem que és el mateix Esperit qui actua enmig nostre; ell és capaç d'obrir camins d'esperança vers la comunió plena: *Un sol cos i un sol Esperit, com és també una de sola l'esperança que neix de la vocació rebuda* (Ef 4,4).

